

פרשת שמות

הדרך לגאולה

הקדמה

דרכו של הקב"ה שאינו מביא את המכה ללא שתהיה טמונה בתוכה הרפואה וצריך התבוננות מעמיקה בענין זה. כתוב בגמרא, "בראתי יצר רע ובראתי לו תורה תבלין" (קדושין ל' ב'). כשהקב"ה נתן יצר רע לבן אדם, הוא נתן לו גם את החיסון כנגדו וזהו לימוד התורה. פרשת 'שמות' מספרת על הירידה אל עומק השעבוד בגלות מצרים. באותה נשימה היא גם מספרת לנו על לידת משה, גואלם ומושיעם של ישראל. לידת המנהיג שיוביל את עם ישראל מעבדות לחירות. משה רבנו הוא הרפואה של עם ישראל.

התורה הקדושה אינה סיפור היסטורי בלבד, אלא היא תורת חיים אשר באה להורות לנו דרך אמיתית לחיות בה. כל מה שמדובר בפרשה עוסק גם במה שהיה במצרים, לפני כמעט ארבעת אלפים שנה, אך יש כאן גם רמזים גדולים על שלבי הגאולה האחרונה אשר בפניה אנו עומדים, ב"ה. כמו כן, דרך הפרשה כל אחד מאתנו יכול ללמוד על תהליך זיכוכו והכנת הכלים לגאולה הפרטית שלו. גדולי החסידים אמרו, שכל הדמויות והסיפורים שבתורה הם תנועות בנפש של האדם ולכן הסיפור של גאולת מצרים הוא סיפור של יציאה לחירות מעצם השעבוד למצרים ופרעה האישיים הקיימים בפנימיות כל אחד מאתנו.

קורות הפרשה

תחילת הפרשה מתארת בפנינו בקצרה את מהלך העניינים מאז בואם של השבטים למצרים עד לתחילתו של השעבוד הנורא. יוסף מת ואחריו כל השבטים וכל אותו הדור. ממשפחה של שבעים נפש, בני ישראל נהיו לעם גדול, "וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל, פָּרוּ וַיִּשְׁרְצוּ וַיִּרְבּוּ וַיַּעֲצְמוּ--בְּמֵאֵד מְאֹד; וַתִּמְלֵא הָאָרֶץ, אֹתָם". אז קם במצרים מלך חדש אשר לא ידע את יוסף והוא מחליט להעביד את בני ישראל בפרך.

מסופר במדרש שלפרעה היה חלום ובו נודע לו שמושיעם של ישראל עתיד להיוולד. בעקבות כך, כפי שכתוב בפרשה, הוא ציווה את המיילדות העבריות, שפרה ופועה, להמית כל בן זכר בלידתו. כשלא עשו רצונו, ציווה את עבדיו על הגזרה הקשה, להשליך אל היאור כל בן שנולד ולהחיות את הבנות. בדיוק בזמן זה נולד משה. הוא נולד לפני זמנו ובשל כך יוכבד אמו, הצליחה להצפינו במשך שלושה חודשים. לאחר מכן היא שמה אותו בתוך תיבה ביאור, שם אוספת אותו בתיה, בת-פרעה, ולמרבת הפליאה מגדלת אותו כבן, מכל המקומות, דוקא בארמון פרעה.

כשמשה גדל, הוא יוצא מן הארמון ומתחיל להבין את המציאות הקשה בה נמצאים בני ישראל. אז קורה מקרה עם האיש המצרי שמכה איש עברי. משה הורג אותו. הדבר נודע ופרעה מצוה להרוג את משה. משה נאלץ לברוח למדיין.

ליד הבאר במדיין הוא פוגש את ציפורה בת יתרו. יתרו מכניס אותו לביתו, נותן לו את ציפורה לאישה ומשה נהיה רועה צאנו. בינתיים, העבודה הקשה שוברת את בני ישראל במצרים. המלך פרעה מת ובני ישראל מנצלים את ההזדמנות ובוכים וזועקים לשמים. קריאתם נשמעת.

השם נגלה אל משה בסנה הבוהר ומודיע לו על השליחות הגדולה - להוציא את בני ישראל ממצרים. משה לוקח את אשתו ובניו והולך למצרים. אהרון יוצא לקראת משה, ושניהם יחד משרים את בשורת הגאולה לכל זקני ישראל. משה ואהרון באים אל פרעה ואומרים לו את צו השם - 'שלח את עמי'. פרעה מסרב בתואנה, "מי ה' אֲשֶׁר אֶשְׁמַע בְּקוֹל, לְשַׁלַּח אֶת-יִשְׂרָאֵל", ומשלח אותם מעליו. בעקבות כך, פרעה מכביד את העבודה על בני ישראל. בני ישראל מתלוננים בפני משה כי שליחותו רק החמירה את המצב. משה פונה אל השם והשם מבטיח לו, "כִּי בִּיד תִּזְקָה, וְיִשְׁלַחְסִי, וְיִבְרִיךְ תִּזְקָה, וְיִגְרָשְׁסִי מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם".

פרשת שמות

מבראשית לשמות

ספר בראשית עוסק במעשה הבריאה, מעשיהם של הדורות הראשונים, תחילתו של עולם. למעשה, ספר בראשית עוסק בקלקולים - ממעשיו של אדם הראשון, מעשיו של קיין, דור המבול, דור הפלגה, נמרוד וכו', הכל מדבר בדבר הפגמים שעשו הראשונים. עד שבא אברהם אבינו והתחיל את תיקונו של עולם. אבל זה היה תיקון של יחידים. שמו של אברהם זה בחילוף אותיות זה 'אבר-מה'. מ"ה (45) בגימטרייה שווה 'אדם'. אברהם אבינו התחיל את התיקון של אדם ראשון, אבל זה היה בבחינת 'אבר-מה', זה נחשב כתיקונו של אבר אחד, לא העולם כולו ואפילו לא עם שלם. למרות שאברהם בגימטרייה זה רמ"ח, שהיה שלם ברמ"ח אברים והגיע לתיקון השלם, בכל זאת מבחינת תיקון העולם כולו, אברהם הוא רק ההתחלה.

משה רבנו הוא זה שממשיך ומרחיב את התיקון שהתחיל אברהם. משה זה אותיות מ"ה ו-ש'. האות ש' רומזת בצורתה על ג' קוין - ג' האבות, אברהם יצחק ויעקב. משה הוא האדם (מ"ה) המחובר לדרך שסללו האבות. משה היה אמור להביא את כלל העולם לתיקון במעמד הנשגב של קבלת התורה בהר סיני, אבל בעקבות חטא העגל גם שם המשימה לא הושלמה.

אורות וכלים

כל הבריאה כולה נבראה בדרך של אורות וכלים. אומר הרב שיינברגר שליט"א, הקשר בין ספר בראשית לספר שמות הוא קשר של כלים ואורות. בספר איוב כתוב, "יִכִּין (רשע), וְצִדִּיק יִלְבָּשׁ" (איוב כ"ז י"ז), וסוד גדול מתגלה כאן. פיתוח הכללות של העולם נעשה דווקא ע"י הרשעים שהם שוברים את הכלים. הם מחריבים עולמות והצדיק בא ובונה אותם. הענין הוא שהרשע יורד למקומות שהצדיק לעולם לא ירד אליהם ושם הוא מגלה חסרונות גדולים, מגלה כלים. לכן, סביב כל צדיק יש הרבה רשעים והם נקראים נושאי כליו. רשע זה ר"ת של 'רצון של עצמו', הרצון האגואיסטי שקיים בנו. הרצון הזה הוא הכח למשוך את השפע של הבריאה, לשם כך הוא נוצר.

אומר בעל הסולם, הצדיק כבר תיקן את כל הכלים שלו והוא צריך עוד כלים להכניס בהם שפע. הרשע מביא לו כלים נוספים. כל המחשבות הרעות, המעשים המקולקלים, הדיבורים הלא טובים של הרשעים - את הכל לוקח הצדיק ומעלה למעלה, חזרה אל הקדושה. הוא הופך את הרצון לקבל, לרצון לקבל 'על מנת להשפיע'. הופך את הרע (רצון עצמי) לטוב.

מציאות החיים מעורבת מטוב ורע, בטוב יש רע ולהפך, עד כי קשה להבין מה בדיוק קורה פה. מי שלא רואה את התמונה כולה, יכול לפעמים לכעוס על דברים שרואה בעולם. אבל אצל הקב"ה הכל מאוד מדויק, אין רשע אחד מיותר בעולם, אין רצון מקולקל אחד מיותר בעולם. הרשע מביא את הכלים והצדיק מתקן אותם וממלא אותם בשפע, מכניס בהם אורות. כפי שנראה בהמשך, כולם בעצם עושים את תפקידם המדויק.

שמות

אמנם לא נרחיב בנושא, אבל ראוי לציין שהפרשה נקראת שמות מפני ששם הוא הכלי איתו האדם פועל בעולם. על כן כל כך חשוב לתת שם טוב. השם הוא צורתו של הכלי, הצורה שקובעת את גילוי האור באותו כלי. כל אות היא תדר שמגלה חלק מסוים של אור הבורא. האותיות מצטרפות לשם שמגלה איכות שונה וייחודית בבריאה.

הכלים לאור הגאולה

אומר הרב שיינברגר שליט"א, כל הדורות שעליהם מסופר בספר בראשית עשו כלים שהם הכנה לאורות של גאולת מצרים. בספר שמות באים עם ישראל בהנהגת משה ומעלים את הכלים חזרה לקדושה. כמו

פרשת שמות

שמסופר בעת יציאת מצרים, "וַיִּשְׁאָלוּ, מִמִּצְרַיִם, כָּל־יְכֻסְף־וְכָל־זָהָב" (שמות י"ב ל"ה) וכמו שכבר מובטח בפרשה זאת, "וְהָיָה כִּי תֵלְכוּן, לֹא תֵלְכוּ רִיקָם. וְשָׂאֵלָה אִשָּׁה מִשְׁכַּנְתָּהּ וּמִגֵּרַת בֵּיתָהּ, כָּל־יְכֻסְף־וְכָל־זָהָב וְשִׁמְלֹת". עם ישראל אוספים את כל הכלים שהיו במצרים בכדי לצרף אותם אל הקדושה. התפקיד של האדם בעולם הוא לקשר את עצמו בחזרה לבורא, "לעשות תשובה". תפקידנו לעלות את עצמנו חזרה מעולם עשייה, עולם בו אנו חיים בתפיסה שכל אחד מופרד כגוף מנותק, עולם בו כל אחד ממוקד רק ברצונות של עצמו, מכאן עלינו לחזור חזרה אל השורש של הקדושה, אל האחדות - זה נקרא עלייה רוחנית. התורה מתחילה מבראשית כדי להראות לנו תחילה את שבירת הכלים ואחר כך ללמד אותנו את העניין החשוב של בניית הכלים מחדש. עלינו החובה ללמוד כיצד פועל תהליך הכנת הכלים.

תהליך זיכוך של עם שלם

תהליך הכנת הכלים נקרא זיכוך. כל הברואים עוברים תהליך של זיכוך - מי בדרך ייסורים ומי בדרך תורה. אומר הרב שיינברגר שליט"א, דרך תורה ודרך ייסורים פועלות למעשה באותה צורה. דרך תורה עושה מה שהטבע עושה, רק שדרך תורה עושה את זה הרבה יותר מהר ומביאה את האדם לתכלית בצורה ישרה. בדרך הטבע צריך את כל החיים ואפילו מעבר לזה, גלגול אחרי גלגול.

כשבני ישראל ירדו למצרים הם היו צריכים לעבור תהליך של זיכוך, לזכך את החומר שלהם, כדי שיוכלו אח"כ לקבל את התורה בתור עם. כי בתור יחידים, שבעים נפש, כבר אברהם קיבל תורה, יצחק, יעקב, השבטים, כולם כבר קיבלו תורה. האבות היו מרכבה לשכינה. הם כל כך טיהרו את עצמם, כמו מלאכי השרת, שנהיו נושאי המרכבה. בספר בראשית האבות הם המרכבה, בספר שמות כל עם ישראל נעשה משכן ומרכבה לשכינה.

אך כדי שיהפכו לעם, הם היו צריכים לעבור את כור ההיתוך של מצרים. במטרה לצרף ביחד את כל הניצוצות של הקדושה. כלל הוא, שהנשמות הגבוהות ביותר נופלות למקום הכי נמוך, נשמות ישראל נפלו עמוק בתוך סומאת מצרים. התהליך הוא כמו זיכוך הזהב, הפרדת הסיגים עד לקבלת זהב טהור. עצם הגלות היה בכדי להוציא נשמות טהורות וזכות שיוכלו להיות עם שלם שמסוגל לקבל את התורה. המציאות שלנו יכולה להיראות אקראית למדי, אולם ההשגחה הפרטית והמטרתית פועלת עלינו כל הזמן. כל המאורעות שקורים לנו הם חלק מתהליך הזיכוך שלנו, גם אם לרב זה לא בדיוק נראה ככה. במדרש מסופר על כך שמשה ראה את האכזריות של המצרים שהיו מכניסים תינוקות עבריים אל תוך הלבנים, והוא בא בטענות אל הבורא. התשובה שניתנה לו היתה שידוע לפני המקום שכל תינוק כזה יצא ממנו רשע גדול. אבל ניתנה למשה הרשות לנסות. הוא הוציא את אחד התינוקות ולמרבת הדיוק, גדל ממנו מיכה שבנה את פסל מיכה לעבודה זרה, עבר איתו את ים סוף והחטיא את הרבים. צריך הרבה אמונה כדי להבין שהכל הוא חלק מתהליך הזיכוך של כולנו.

הנשמה מזככת את הגוף

מה שדברנו בתחילה על ה"שיתוף פעולה" בין הצדיק והרשע מתנהל כמובן גם בפנימיות של כל אדם. כתוב ב"דרך-השם" לרמח"ל, שאדם הוא בעל בחירה חופשית והוא נמצא תמיד במאבק בין רצון הגוף ורצון הנשמה. כמו שכתוב בגמרא, "בא לטמא פותחין לו בא לטהר מסייעין אותו" (עבודה זרה נ"ה א'). אם האדם רוצה רוחניות, רוצה להיות צדיק, אז נותנים לו. אם הוא רוצה להיטמא אז גם נותנים לו. אומר הרב שיינברגר שליט"א, האדם לא מרגיש איך הנשמה פועלת בו כל הזמן, היא זאת שמטהרת את הגוף, נוטלת את רצונות הגוף ועובדת כך שהאדם ירצה רצונות רוחניים יותר. כמובן שהכל תלוי ברצון של הבן אדם, הוא זה ששם מחיצות בכדי לא לתת לנשמה לפעול. יחד עם זאת, חכמת האדם כל כך גבוהה שאין לזה קץ. אבל האדם הוא עצלן, הוא מפחד להעמיק במחשבה, מסתפק בחמש אחוז מהיכולת השכלית שלו. צריך להתגבר על הטבע העצלן, להתעורר ולפתוח פתח לטהרה, פתח לנשמה, כדי שהנשמה (שהיא

פרשת שמות

בבחינת צדיק) תוכל להעלות ולתקן את הרצונות המקולקלים של הגוף (שהוא בבחינת רשע).

מהותה של הגלות

הפרשה עוסקת בגלות מצרים ובתחילת הגאולה. גלות מצרים היא השורש של כל הגלויות. כמו שיש בספירות בעצם חמש ספירות - כתר, חכמה, בינה, ז"א ומלכות, כשהכתר היא השורש, הספירה הנעלמת, כך זה גם בגלויות. לכן התורה עוסקת בגלות מצרים בהרחבה, כדי לתת לנו כלים והבנה איך להתמודד עם הגלות הנוכחית ועם כל הגלויות שכבר חלפו, וכמובן גם איך להתכונן אל הגאולה. מי שמבין את השורש של הדברים יכול להבין גם את כל הענפים. חשוב מאוד לזכור שעיקר הגלות זה לא הגלות של הגוף, אלא שהעיקר הוא גלות הדעת. דעת = חיבור, כמו שכתוב, "וְהָאָדָם, יָדַע אֶת-תְּהוֹ אֱשֶׁתוֹ; וַתְּהַר, וַתֵּלֶד אֶת-קַיִן" (בראשית ד' א'). הגלות זה הניתוק הרוחני מבורא עולם. הגאולה זה החיבור מחדש.

גלות הדעת

כתוב בפרשה, "וַיִּקַּם מֶלֶךְ-חֲדָשׁ, עַל-מִצְרַיִם, אֲשֶׁר לֹא-יָדַע, אֶת-יוֹסֵף". רש"י אומר, "אשר לא ידע - עשה עצמו כאלו לא ידע - לא ידע את מה שהוא לא רצה לדעת". עניין של דעת זה תלוי ברצון. מה שאדם רוצה לדעת, הוא יידע, מה שהוא לא רוצה לדעת, הוא לא יידע. מסביר הרב שיינברגר שליט"א, אם אדם אומר שהוא לא יכול ללמוד, שהראש שלו חלש, זה כבר אומר שהוא לא רוצה. אם היה רוצה, הוא היה מתחנן. אם יש אוצר גדול ואומרים לאחד שכולם יכולים לקחת רק לא הוא. הוא יהפוך עולמות כדי לזכות באוצר. דעת זה האוצר הכי גדול. אז איך מישהו יכול לותר? להגיד אני חלש...?

עיקר הגלות זה גלות הדעת. מי שבאמת היה צריך לדעת את יוסף זה עם ישראל בעצמם. אבל הם שכחו מאיפה הם באו, איך הם הגיעו למצרים. כתבנו בפרשה הקודמת שעל מנת לצאת ממקום מסוים צריך לזכור מאיזה פתח נכנסנו. הפתח למצרים היה דרך יוסף, יוסף פילס להם דרך. אומר הרב שיינברגר שליט"א, כתונת הפסים של יוסף זה רמז, מפת דרכים, איך עם ישראל צריך להלך בשביל הנכון. הוא מסר את זה לעם ישראל כשנכנסו לגלות. בני ישראל נפלו בכך ששכחו את הדרך שמסר להם יוסף.

מתואר בספר 'מסילת ישרים' שהעולם הוא כמו מבוך והאדם הולך בדרכים ויש בהן כל מיני פיתולים. החכם נמצא כבר בהיכל הפנימי, הוא כבר מצא את הדרך, והוא זה שיכול להדריך אותנו. החכם אומר לאדם: תלך כך וכך, תגיע להיכל. לפעמים האדם מנסה 'להתחכם' ורוצה ללכת בדרך אחרת, איזו מין חכמה זאת? הדרכים כבר מסודרות, האדם צריך לדעת לבחור בדרכים הנכונות וללכת. כך אפילו שפתאום כשהוא שוכח למה הוא הולך בדרך, אפילו בחושך, הוא ילך ולא ייפול ולא יכשל. לא צריך להמציא דרך, יש לעם ישראל דרך סלולה ומוכנה.

הדרך לגאולה

כשמגיע הזמן שצריכה לבא הגאולה והדרך מובילה בכל המבואות האפלים, גם בהם צריך ללכת. מסביר הרב שיינברגר שליט"א, תמיד יש אפילה, אף פעם אדם לא יכול להבטיח לעצמו שיאיר לו כל דרך שילך. לפעמים צריך גם להיכנס לתוך מצב של אפילה. מי שנתן לעם ישראל את הכח ללכת את הדרך במצרים, זה יוסף, ע"י הדעת שלו. מי שמחזיר את היכולת לעשות את זה, זה משה רבנו שהוא גם כן בבחינת דעת. הוא מחזיר להם את הדעת של יוסף ועוד הרבה יותר גבוה, כי משה רבנו זאת מדרגתו - ספירת הדעת. לפני הגאולה במצרים אור וחושך שימשו בערבוביה. מי שהתקרב למשה, התקרב לאור. מי שהתרחק ממנו, נפל אל החושך. כך זה זמן הגאולה.

גאולה בהיסח הדעת

שלושה דברים באים בהיסח הדעת - משיח, מציאה ועקרב. מי במצרים חלם שפתאום תבוא הגאולה והיא

פרשת שמות

באה, ולא בזמנה. צריך היה להיות ארבע מאות שנה של גלות ופתאום הרבה לפני, מאה תשעים שנה לפני הזמן, אחרי מאתיים ועשר שנים, באה הגאולה. היה בדיוק היסח הדעת הדרוש לגאולה. אלא שכאשר הקב"ה אומר למשה שהגיעה הגאולה וכבר כולם מדברים על זה, אז כבר אין היסח הדעת. מה עושה הקב"ה? מקשה ליבו של פרעה ופרעה מכביד את העבודה הקשה על ישראל. עם ישראל מתלוננים, באת להגיד שיש גאולה, עכשיו נהיה עוד יותר קשה. אז שוב יש היסח הדעת, המשיח יכול לבא. התיקון לביאת משיח זה לא היסח הדעת, זה לא מה שמקרר את הגאולה, אלא שזה סימן שעכשיו הוא יכול לבוא.

היום שואלים, איך יכול להיות שיהיה היסח הדעת, הרי כל הזמן אנחנו מדברים על משיח? העיר מלאה בשלטים. בכל זאת, אנו רואים שאפשר לדבר על הגאולה, הכתובת יכולה להיות כתובה על הקיר ובכל זאת אנשים כל הזמן מסיחים את הדעת, זאת בגלל שרואים במציאות שיש מצב הפוך לגאולה. אמנם בלב של היהודים הם לא מהרהרים אחרי הקב"ה - כולנו מאמינים בני מאמינים. הנשמה מבינה, אבל במציאות, הגוף שמוכה אפילו יותר, אינו מאמין. אז יש כאן שוב מצב של היסח הדעת. משיח יכול לבא. הכל מתואם להפליא.

שירת הגאולה

אומר הרב שיינברגר שליט"א, יש עכשיו גם מלחמה על אמונה בהשגחה פרטית. יהודי, כאשר מכים אותו, כל יהודי, בסופו של דבר צועק 'שמע ישראל'. פרעה מקבל עשר מכות ועדיין אומר שהוא אינו מכיר בשם הויה, השם שמעיד יותר מכל על השגחה פרטית.

חשוב להבין שכאשר יש מצב חדש בעולם, יש הרבה נפשות פועלות - יש נפשות שעושות עבודה של קירוב ויש נפשות שעושות עבודה של ריחוק. אבל כולם בכל העניין, כאילו שותפות - יש הרמוניה בין אלה ואלה. היום גם כן, יש כאלה שמדברים שצריך לחזור בתשובה והמצב כזה וכזה. יש כאלה שמגלגלים, מה השתגעתם?! עוד פעם נהייתם עם פרימיטיבי, אחרי כל מה שהשקענו לתת לכם השכלה? עובדים עליכם ואתם נבהלים. מדגיש הרב שיינברגר שליט"א, כל הקולות זה הרמוניה אחת שעושה את העבודה. העולם זה מקהלה.

כשפרעה אומר "מי ה' אֲשֶׁר אֶשְׁמַע בְּקוֹלוֹ", זה מחזק את ליבו. הוא אינו מאמין בהשגחה. כיון שיש עכשיו מערכת וכולם צריכים לעבוד כהלכה, בין אם הם יודעים ובין אם הם לא יודעים. כל אחד יצטרך לומר את המילים המדויקות לתפקידו. פרעה יש לו גם תפקיד. כאשר מתקרב זמן הגאולה יש הרבה קולות. זאת מערכת שלמה שמכינה את המנגינה הכי יפה שתהיה בקרוב ב"ה. השירה החדשה - השירה העשירית - שירו של משיח.

גאולה פרטית קודם

הבעש"ט מלמד אותנו שעניין גלות וגאולה מצרים כמו שהיה בדרך כללות האומה הישראלית, כך יש בפרטות אדם אחד. כתוב בתהילים, "קִרְבָּה אֶל-בְּפִשֵׁי גֵאֲלָה" (תהילים ס"ט). אומר הבעש"ט, קודם שיתפלל על גאולה כללית, צריך להתפלל על גאולה פרטית לנפשו, כי יש שתי מיני גלויות. אחת, גלות החומר והגוף אצל האומות. שניה, גלות הצורה והנשמה אצל היצר הרע, שהוא המייצר (המקום הצר) של האדם, הוא שמטריד את האדם בעסק הגוף וצרכי עולם הזה, שלא יהיה לא פנאי לפקח על עסקי נשמתו. זה נמשך מזה ומשניהם מוטרד האדם מעולמו. כאשר מגיע הזמן של, "קִרְבָּה אֶל-בְּפִשֵׁי גֵאֲלָה", שהוא גאולת הנפש והנשמה מהיצר הרע, אז מיד הוא גאולה כוללת גם של החומר והגוף משעבוד וגלות האומות.

יוסף הוא גדר הזכירה לסלק השכחה והגלות, וכאשר נאמר, "יָיַמְתָּ יוֹסֵף וְכָל-אֶחָיו, וְכָל הַדּוֹר הַהוּא" - מגדר הזכירה. אז, "יָיַקְם מֶלֶךְ-חַדָּשׁ, עַל-מִצְרַיִם" - פרעה שהוא השכחה, "אֲשֶׁר לֹא-יָדַע, אֶת-יוֹסֵף" דוקא,

פרשת שמות

לא ידע את הזכירה. כל זמן שהיה קיים יוסף, אשר נקרא דעת, לפקח על עסקי הנשמה, לא שלט בו יצר הרע. מה שאין כן כשמת יוסף, אז "יָקַם מֶלֶךְ-חָדָשׁ", היצר הרע שהוא גלות הנשמה, ומזה נמשך גלות ממש לגוף גם כן.

אחרי כן כתוב, "וַיְהִי בַיָּמִים הַרְבֵּימָה הָהֵם, וַיָּמָת מֶלֶךְ מִצְרַיִם, וַיֵּאָנְחוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל מִן-הָעֲבֹדָה, וַיִּזְעְקוּ; וַתַּעַל שְׁוַעְתָּם אֶל-הָאֱלֹקִים, מִן-הָעֲבֹדָה". כשנולד משה, בחינת דעת, אז הרגישו שנשמתם בגלות היצר הרע. "וַיֵּאָנְחוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל מִן-הָעֲבֹדָה" - זו עבודת השם. כשבא משה אז הרגישו חסרונם וגלות נשמתם ואז, "וַתַּעַל שְׁוַעְתָּם", באה הגאולה לצורה ולחומר.

מי ייתן וכל אחד מאתנו יזכה להכין את הכלים שלו וביחד יצטרפו כל הכלים לכלי אחד גדול שיכיל את אור הגאולה.

רמז לסיום - עצה טובה

הרבי מ'בנדין' אמר שסופי תיבות של, "ואלה שמות בני ישראל הבאים" הם - תהילים. לרמז, שבכל הצרות והמצוקות - בכל המייצרים שיש לנו בחיים - יש להשתמש בספר תהילים וע"י כך תבוא הישועה.

השעור מוקדש לרפואת יוסף בן יונה, יעל בת רבקה, רחל בת נסריה, דנה בת רותי, איילין שילה בת מרגרט, בתוך כלל חולי עמו ישראל

השעור מוקדש לעילוי נשמת יחזקאל בן לולו ז"ל, יוסף בן לולו ז"ל, גילה בת רחל ז"ל ת.נ.צ.ב.ה